

(z blogu Alfonziánskej akadémie)

Odkedy sme si uvedomili, že pandémia Covid-19 tu s nami bude dlhé obdobie našich životov, často sme počúvali ľudí hovoriť: “Dúfajme, že všetko sa čo najskôr vráti k tomu, ako to bolo predtým”. Čo to však znamená, že všetko sa vráti k tomu, ako to bolo predtým?

Pandémia v nás vyvoláva nostalgiu za svetom, ktorý je v súčasnosti pozastavený. Ale aký svet sme to nechali za sebou? Je to nostalgia za minulou skúsenosťou alebo je to slepota pre to nové? Osobne verím, že pandémia je tá najväčšia príležitosť, akú sme ako spoločenstvo veriacich mohli dostať.

Terajšia zdravotná kríza zastavila hodiny dejín a vyzvala nás k prehodnoteniu našej logiky. Ešte takto pred rokom sa bezpochyby mnohí riadili vo svojich ekonomických a možno aj vzťahových rozhodnutiach logikou príležitosti, v ktorej Boh a druhý človek slúžili ich vlastným potrebám. Táto bolestná skúsenosť spochybnila životný model, ktorý sme si vytvorili, pretože ukázala na podstatnosť vzťahov a na základné potreby. Skoro by sa mohlo zdať, že pred nami nie sú žiadne nové možnosti, iba obmedzenia. To vedie k novej otázke o zmysle, ktorá sa mení takmer na svetskú modlitbu: “Ó, Bože, daj nám vrátiť sa do normálu”. Ale o aký druh normálnosti prosíme? Pandémia obnažila náš spôsob života.

Čeliac zmätku sme v pokušení skryť sa za modlitbu adresovanú nejakému neurčitému demiurgovi: daj nám vrátiť sa do normálu. Je to modlitba, ktorá smrdí náboženským ateizmom. Táto nová forma ateizmu sprevádzaná žiadosťou o návrat do minulosti je vlastná aj mnohým veriacim. Na svoj vlastný svet sa pozerá ako na stratený raj, záhradu Eden, ktorá už viac nejestvuje. Mnohé naše rozhodnutia vykonané v tomto čase popierajú nádej do budúcnosti, lebo znova odmietajú tvár toho druhého. Náboženský ateizmus má svoju vlastnú liturgiu a svoju vlastnú modlitbu, v ktorých nie je žiadne miesto pre druhých, len pre vlastné potreby: “Daj nám vrátiť sa do normálu”. Je to skutočne praktický ateizmus, pretože jeho horizontom som ja sám, nie my.

Avšak tvárou v tvár Covid-19 je na tom skutočný veriaci horšie ako ateista, pretože Boh života nás žiada, aby sme čelili obmedzeniam, strachu, chorobe a smrti s “vierou”. Žiada nás otvoriť sa s dôverou pre druhého.

V tejto súvislosti sme ako komunita veriacich oddaná budovaniu spoločnosti založenej na bratstve (porov. *Fratelli tutti*, 285) povolaní vstúpiť do srdca modlitby, ktorým je hľadanie spoločného dobra, teda napokon Dobra najvyššieho. Modlitba je komplexný a radikálny čin, pretože odhaľuje celú našu zraniteľnosť. Modliť sa znamená premýšľať o zmysle života. Znamená ďakovať dobrému Pánovi, ktorý nám dovolil žiť tu a teraz, a nakoniec dosiahnuť večný život. Samotná etymológia slova “orácia”, z latinského “orare”, ukazuje na koreň “os, oris”, ktorým latinčina označuje ústa. Ústa slúžia ako orgán nielen na jedenie a hovorenie, ale aj na dýchanie.

Preto je modlitba dychom duše, ktorá uznáva svoje stvorené obmedzenia a prosí o vzduch transcendencie. Alfonz de Liguori múdro napísal, že "čas je taký dobrý ako Boh". Pravá modlitba je prosbou, piesňou, chválou, kontempláciou, šepotom lásky, volaním, ktoré sa premieňa na čas pre večnosť v Bohu v službe bratom a sestrám. Modlitba kresťana nikdy nemôže byť uzavretá, neprosí o návrat späť, ale o odvahu postaviť sa tomu novému, spravodlivejšej spoločnosti (porov. *Fratelli tutti*, 203, 208), pretože sa podieľa na zodpovednosti za dobro ľudstva a prijíma ju.

Autor: P. Alfonso V. Amarante CSsR

Zdroj: cssr.news

Preklad: Br. Lukáš Michalovič CSsR

https://redemptoristi.sk/nabozensky-ateizmus/?utm_source=rss&utm_medium=rss&utm_campaign=nabozensky-ateizmus

(Automatický prebrané z [Oficiálnej stránky redemptoristov na Slovensku.](#))